

Stoljeće RNK Split

Tekst: ROBERT KUČIĆ

Prema povijesnoj činjenici klub je utemeljen jedne travanjske večeri 1912. u Plinarskoj ulici broj 7, a domaćin je bio Šime Rosandić, sin građevinskog poduzetnika Tome Rosandića

Pri kraju smo stote obljetnice nogometnog kluba neobično burne i revolucionarne povijesti - RNK Split. Sve je počelo u Velom Varošu, splitskom predjelu podno samog Marjana.

Ideja o osnivanju još jednog nogometnog kluba u Splitu, gdje već postoji registrirani HŠK Hajduk, potekla je od učenika Muške zanatske škole - odjel za drvodjelce. Prema povijesnoj činjenici klub je utemeljen jedne travanjske večeri 1912. u Plinarskoj ulici broj 7, a domaćin je bio Šime Rosandić, sin građevinskog poduzetnika Tome Rosandića.

Okupljeno mlađahno društvo bili su školski prijatelji, svi iz istog razreda. To su bila djeca radničkih obitelji iz predjela Varoša, Manuša, Lučca i Dobrog. Ova klapa donijela je čvrstu odluku - osnovati klub. Svoju nakanu su i ostvarili, na osnivačkoj skupštini utvrđeno je ime kluba: zvat će se Hrvatsko radničko nogometno društvo

Anarh. Za prvog predsjednika izabran je Šime Rosandić, a za odbornike Rikard Kolombatović, Franjo Vlak i Aleksandar Kučić. Za tajnika je izabran Stipe Kragić, za blagajnika Franjo Vlak.

Osim već spomenutih, prvi članovi su bili i Stjepan Jaman, Vicko Kazinoti, Ivan Mišadin, Savino Raimondi (dao ime klubu), Luka Škaričić, Jere Zlendić, Ante Jakulj, Toni Tripo, Jure Katavić, Josip Ružić, Andrija Katunarić, Paško Bego, Drago Stipica, Petar Dokonal te Petar Lovrić-Štamparija. Ovaj zadnji pobrinuo se za klupski pečat, koji nisu ni koristili, budući se nisu ni uspjeli registrirati kod tadašnjih vlasti, radi naziva kluba Anarh. Usprkos tim problemima, klub je aktivno djelovao, ali kao neregistriran, što je potrajalo sve do propasti Austro-Ugarske monarhije.

Može se zaključiti da je Anarh bio najstarije radničko športsko društvo u zemlji. Prvi igrači kluba koji su na-

stupali sve do početka prvog svjetskog rata bili su: Ivo Kovačević-Kina, Ante Pilić-Medin, Alberto Delmeštre, Josip Piteša, Ivo Matošić-Tata, Kruno Kukoć, Mijo Kurir Borovčić, Toma Vuković Sibić, Petar Lovrić-Štamparija i Šime Rosandić (predsjednik, trener i igrač). U dvogodišnjem djelovanju do Prvog svjetskog rata, klub je odigrao dosta utakmica. Mladi klub često mijenja sjedište: tako je do I. svjetskog rata djelovao u kući obitelji Kučić, kod sv. Mande na Marjanu, kada je i raspušten. Igralo se i treniralo svugdje. Oprema i lopte nabavljani su u Pragu novcem prikupljenim od varoških težaka, čiji su bili ponos.

Prvi Svjetski rat je završen

Prvi svjetski rat je završen, stvorena je nova država SHS, i početkom siječnja 1919. splitski listovi Novo doba i Radničke novine, upućuju «poziv radnicima bivšim igračima footballa, da dođu 15. ovog mjeseca u drvodjelsku (stolarsku) radionicu Kolombatović radi ustanovljenja jednog radničkog kluba». Ustvari, to je bio poziv za obnavljanje Anarha. Svoju novu, staru djelatnost, Anarh je počeo 16. ožujka 1919.

Zaredale su utakmice s više ili manje uspjeha. Za Uskršnji turnir na kojemu su sudjelovali mjesni klubovi Hajduk, Uskok i Anarh, za pobjednika je bio predviđen srebrni pehar. Na jednoj od utakmica došlo je do nereda te je redarstvo moralo uredovati. Redarstvo je poslije utakmice pozvalo predstavnika Anarha, ne da mu priopći potvrdu klupskih pravila koju su čekali mjesecima, već da se Anarhu zabranjuje djelovanje radi imena.

Ništa se nije promijenilo ni u novoj državi: pod pritiskom policijskih vlasti, na njihov prijedlog pristaju na promjenu imena u Jugoslavenski socijalistički nogometni klub Jug. Ovim činom nastavio se težak i trnovit put sljedbenika Anarha. Jug postaje miljenik radničke klase, uživa potporu čitavog članstva uključujući i pomoć Socijalističke partije. Osim nogometa, Jug je imao tamburašku, lakoatletsku i nešto kasnije bejzbol sekciju. U ožujku 1920. osnovan je u Splitu nogometni podsavez te je Jug jedan od prvih članova. Prvo prvenstvo splitskog podsaveza započelo je 22. ožujka iste godine i završilo je početkom srpnja. U tom natjecanju sudjelovalo je pet splitskih klubova - Borac, Hajduk, Jug, Split i Uskok. To prvo prvenstvo osvojio je JSNK Jug pobijedivši sve protivnike.

Teška sudbina radničkog kluba nastavila se, 21. srpnja 1921. godine. Monarhistički elementi sav svoj bijes uperili su prema klubu zbog njegovog naprednog djelovanja. Napali su prostorije Juga iza Kazališta te uništili svu imovinu kluba. Opu-

stošeno zgarište kluba nije predstavljalo kraj obračuna. Sutra je pala policijska odluka: pozivom na odredbu Obznane raspušten je i Jug.

Ono što te ne uništi to te ojača, važno je za ovaj radnički klub. Raspuštanje nije obeshrabilo njegove članove, dapače stvaraju odmah uvjete za rađanje novog kluba. U kolovozu 1921. osnovan je novi klub - JŠK Slavija. Ni ovaj put uredno podnesena pravila vlastima na odobrenje nisu prošla, uz obrazloženje da je klub proturežimske djelatnosti. U interesu reda i mira, vlasti u studenom donose odluku o ukinuću i Slavije. Uporno članstvo tad odlučuje nastaviti djelatnost u

Momčad "Anarha", gornji red: Kragić Stipe, Rosandić Šime, Pilić Ante, Kovačević Ivo. Srednji red: Vlak Frane, Lovrić Petar, Delmeštre Umberto i Piteša Josip. Donji red: Matošić Ive, Kukoć-Pitraello Kruno i Kurir-Borovčić Mijo.

već postojećem klubu JNK Split koji je imao potrebnu registraciju u splitskom nogometnom podsavezu. Kako je pristupanjem novog članstva ovaj klub poprimio obilježja radničkog, policija je počela budno motriti i pratiti rad kluba (inače, ovaj klub bio je u samom početku djelovanja isključivo učenički klub). Split je dobro igrao i redovito bio odmah iza mjesnog rivala Hajduka, no ponovo se našao u krizi, odnosno pred raspuštanjem. Jednu od zadnjih utakmica odigrao je s talijanskim klubom A.C. Hellas iz Verone. Utakmica je odigrana koncem travnja 1924. Policija obilježava djelovanje JNK Split štetnim i nepoželjnim za javni red i mir te mu zabranjuje djelovanje. Uloženi prosvjed nije imao efekta.

Borbena članstvo tako po peti put traži novu priliku i mogućnost okupljanja. Prilika se ukazala poslije višemjesečnog upornog traganja, a pronađena je u tadašnjem JŠK Borac. Porijeklo ovog kluba imalo je također radnički predznak, osnovali su ga učenici Obrtno-trgovačke škole 20. prosinca 1919. godine.

Udarnički rad

Početkom 1926. vrijedne ruke splitskih težaka i radnika motikama i mašklinima (krampovima) izgradile

Šime Rosandić, prvi predsjednik "Anarha"

Momčad RNK Split koja je ušla prvi put u I. ligu (1957./58.)

su igralište na Bačvicama. Njih 500 i 150 težačkih kola prevozilo je zemlju. Ovo je bio prvi pravi udarnički rad. Igralište je svečano otvoreno 1. svibnja, za Praznik rada, nalazilo se u blizini današnjeg hotela Park. Izgradnjom ovog igrališta prionulo se marljivom i redovitom treningu. Međutim, ni u to vrijeme sudbina nije bila naklonjena radničkim klubovima. U splitskom tisku 16. studenog 1928. osvanula je kratka vijest: «Borac, kako je poznato, raspušten je odlukom vlasti, kao i svi ostali radnički klubovi u državi.»

Uz podršku starijeg brata Hajduka i Nogometnog podsaveza klub se žalio, ali opet bez uspjeha. Članstvo na kratko seli u klub Dalmacija, koji se uspijeva održati do 23. siječnja 1929. odnosno do Šestojanuarske diktature. Ni ovo nije značilo kraj uporno hrabrom članstvu i igračima već naviklim na stav režima prema radničkim klubovima. Odmah nastavljaju svoju djelatnost u Hrvatskom amaterskom športskom klubu (HAŠK) da bi se početkom 1930. na skupštini donijela jednoglasna odluka o izmjeni naziva HAŠK u JSK Split. Vjerojatno niti jedan nogometni klub nije imao ovako trnovit put...

Na krabuljnom plesu početkom 1930., u kavani na Novoj obali, konačno su se okupili u velikom broju članovi ovog kluba. Šestojanuarska diktatura ostavila je traga, športske aktivnosti su pale, ukinut je Radnički sportski savez, a Jugoslavenski nogometni savez iz Zagreba preseljen je u Beograd. Izostankom Hajduka koji je bio na turneji po Južnoj Americi 1931. Split postiže svoj prvi veliki uspjeh osvojivši prvenstvo Splitskog nogometnog podsaveza.

Dvodnevni turnir 1932. Split je proslavio dvadesetogodišnjicu. Na turniru su sudjelovali Hajduk, Aurora, Dalmatinac, Orijent, Slaven (Trogir), Zmaj (Makarska) i slavljениk Split. Početkom 1933. Skupština je proširila djelatnost na biciklističku i lakoatletsku sekciju te ustrojava klupsku knjižnicu i priređuje predavanja.

Godine 1934. Splitu pristupaju neki igrači JSK Orijent. Ovim pristupanjem došlo je nekoliko mladih i perspektivnih igrača, a razmišljalo se i o angažiranju trenera čak

Momčad RNK Split po drugi put u I. ligu (1960./61.)

iz Beča. Sljedeće godine Split sudjeluje u juniorskom prvenstvu SNP i osvaja prvo mjesto. Na sjednici Skupštine 1936. utvrđeno je da klub ima 400 članova, 84 registrirana igrača od kojih 32 u prvoj i drugoj momčadi te 52 juniora. Iz gornjih podataka dalo bi se zaključiti da je NK Split bio dobro organiziran, u tako malom gradu kakav je tada bio Split.

Godina 1937. klubu je donijela nove društveno klupske prostorije u Zoranićevoj ulici. Nove prostorije donijele su i nove sadržaje, popularne čajanke kao oblik druženja uz ples. Pridružuju se i dvije nove sekcije, stolnoteniska i šahovska. Uspjesima svih sekcija i otvaranjem nove planinarske - «Prijatelji prirode» - obilježava se i 1938. godina. Tijekom te godine osim na tjelesnom, mnogo je učinjeno i na kulturnom planu. Održavana su predavanja poučne naravi i opće naobrazbe.

Još jedan rat

Nova godina 1939. započela je nesuglasticama s Jugoslavenskim nogometnim savezom u Beogradu. Nogometni podsavezi u Hrvatskoj zatražili su reorganizaciju Saveza. U travnju te godine na sastanku ligaških klubova odlučeno je istupanje iz Nacionalne lige. Sve se završilo osnivanjem triju nacionalnih saveza Hrvatske, Slovenije i Srbije. U Hrvatskoj ligi, Split je osvojio peto mjesto. Koncem godine u NK Split dolazi za trenera igrač Slavije iz Praga, Ignac Chodor. Na prvomajskom turniru kojega je organizirao Split nastupili su Nada, AŠK, Majstor s mora i Split. Pobijedio je Split. Krajem srpnja 1940. nogometni klubovi Split i Majstor s mora, donose odluku o ujedinjenju pod nazivom - Radnički športski klub Split. Majstor s mora donosi u miraz igralište, klupske prostorije, vrlo dobru mladu momčad i trenera Luku Kaliternu (Hajdukova vratara iz 1911.). RŠK Split je tako stekao sve uvjete za napredovanje. Sredinom mjeseca rujna čak je dobio i boksačku sekciju...

Međutim, samo nekoliko mjeseci poslije zakucao je i na naša vrata Drugi svjetski rat. Split je bombardiran, usli-

Dobitnici priznanja Zlatni grb grada Splita

jedila je okupacija 1941. i RSK Split sa svim sekcijama prestao je djelovati. Talijanski okupator svoju politiku htio je primijeniti i na športska društva i klubove u Splitu, međutim nailazi na odlučan otpor te u znak odgovora na nesuradnju krajem srpnja raspušta športska društva. Športski život zamire, ali se razbuktao revolucionarni. Veliki broj športša sudjeluje u raznim akcijama protiv okupatora, a početkom kolovoza 1941. među prvima stupaju u partizanske odrede i športaši RSK Split, koji ujedno padaju među prvim žrtvama. Njih trinaestorica u cvijetu mladosti strijeljani su nakon zarobljavanja u borbama oko Sinja u Rudaši.

Po okončanju II. svjetskog rata i oslobođenja grada, na mjestu pogibije podignut je spomenik kojega redovito posjećuju športski djelatnici i športaši RNK Split. U rujnu 1945. RSK Split obnavlja svoju ratom prekinutu djelatnost, formiranjem FD Split.

Gradnja stadiona

Prvo poslijeratno prvenstvo Splita počelo je 20. siječnja 1946, a Split je izborio sudjelovanje u Hrvatskoj ligi. Pred kraj 1947. uslijedila je reorganizacija modela športa po uzoru na sovjetski model. To je značilo pripajanje Splita sa svim svojim sekcijama u jedinstveno Fiskulturno društvo Hajduk. Iako uz veliko protivljenje splitskih političkih i športskih djelatnika, politika je pobijedila. «Crveni» opet nemaju ime za koje su se tako zdušno borili niz godina. Ovakvo stanje ostaje do kraja 1949. kada se raspušta FD Hajduk i 7. studenog osniva se Sportsko društvo «Vicko Krstulović». Promjeni imena nikad kraja, u siječnju 1952. nestaje ime kluba «Vicko Krstulović», a zamjenjuje ga Sportsko društvo Arsenal. Ni ovaj naziv ne ostaje dugo - već nakon godinu dana, u siječnju 1953. SD Arsenal se pretvara u Radničko sportsko društvo Split. Prema projektu splitskog arhitekta Vuke Bombardelija 1952. godine započela je izgradnja stadiona oko već postojećeg nogometnog igrališta, sa svim pratećim objektima po tadašnjim standardima. Prva

Stvaranjem Hrvatskog nogometnog saveza i osnivanjem natjecateljskih liga, odlukom HNS-a Split je oštećen jer umjesto da kao bolje rangiran uđe u prvu ligu, umjesto Splita ulazi drugi klub. Politika je opet umiješala prste, svaka regija trebala je imati prvoligaša...

faza završena je 1955. - Split je dobio pomoćni teren i klupski dom. U razdoblju od 1953. do 1957. Split je od natjecanja na lokalnoj razini došao do prve savezne lige. Iako su koncem 1954. počeli igrati podno Turske kule na svom igralištu, zbog loših uvjeta, još niz godina u prvenstvenim utakmicama koriste staro Hajdukovo igralište.

Godine 1953. prvaci su splitskog nogometnog podsaveza, što im donosi plasman u Hrvatsko-slovensku ligu. Sezona 1954./55. donosi ulazak u drugu nogometnu ligu. Osvajanjem prvog mjesta u sezoni 1956./57. stječu pravo nastupa po prvi put u prvoj saveznoj ligi u sezoni 1957/58. Imena igrača koji su igrali u to vrijeme velikim slovima upisana su u klupsku knjigu: Mrduljaš, Granić, Pletikosić, Duplanić, B. Krstulović, Alfirević, Alujević, Mladinić, Ninčević, Ivić i Dumanić. Još su igrali: Franulović, Vidović, Viđak, Grubić, Berković, Benčić, Sisgoreo, Baranović, Borović, Meštović, Čelan, Poklepović, Gulin, Banić. Ovu momčad trenirao je legendarni barba Luka Kaliterna, počasnik Kuće slave splitskog športa, a na čelu kluba bio je predsjednik Jordan Prkušić.

Još jednom je Split zaigrao u prvoj saveznoj ligi, bilo je to u sezoni 1960/61. Ovu momčad «crvenih» činili su Vukasović, Sisgoreo, Boban, Duplanić, Pletikosić, Ivić, Dadić, S. Krstulović, Gulin, Kraljević, Županov. A još su igrali: Franulović, Poklepović, B. Krstulović, Čelan, Bubić, Ferić, Pleško. Trener ove momčadi bio je još jedan legendarni Hajdukov igrač, nositelj olimpijske srebrne medalje iz Londona 1948. Frane Matošić, također počasnik Kuće slave splitskog športa. Predsjednik kluba bio je Paško Mijan.

Klub razvija i izdavačku djelatnost: 1959. počeo je izlaziti klupski list «Split», tiskano je ukupno 45 brojeva, a posljednji je tiskan 1988. Sezona 1962./63. nije bila naklonjena klubu gotovo nestvarne prošlosti - ispali su i vratili se u niži rang natjecanja. U drugoj ligi igraju još dvije sezone te se vraćaju u dalmatinsku zonu. U društvo drugoligaša vraćaju se već godine 1967./68.

Malo se klubova može podičiti takvom poviješću ispunjenom padovima i usponima, a koji je cijelo to vrijeme uspio zadržati dostojanstvo koje imponira

kada sljedećih šest sezona igraju u statusu drugoligaša. Ni natjecateljska sezona 1972./73. nije bila sklona nogometašima Splita – ispadaju i igraju u trećem rangu nogometnog natjecanja. U sljedećih sedam natjecateljskih godina-sezona igrali su osrednje, a 1980./81. ispadaju u dalmatinsku ligu, što znači u četvrti rang natjecanja. Ipak, već druge godine uspijevaju se vratiti u viši rang, u Hrvatsku ligu.

Velikom upornošću 1983./84. izborili su drugu saveznu ligu. Bili su dugo vremena u borbi za prvo mjesto tako da su ih prozvali Mali Nottingham po slavnom klubu iz Engleske Nottingham Forestu. Posustajanjem na samom kraju izgubili su, kako se tada govorilo, šansu generacije. Split igra u drugoj ligi još dvije sezone, a taj status je izgubljen 1986./87. Preoblikovanjem sustava natjecanja, Split se zatekao u tadašnjoj Međurepubličkoj ligi-zapad.

I Domovinski rat je završen

Iz te lige ispadaju u sezoni 1990./91., ali raspada se i bivša država i njen ligaški sustav. U novostvorenim uvjetima samostalnosti Republike Hrvatske stečenim u Domovinskom ratu, NK Split postaje hrvatski drugoligaš. Međutim ne prestaju nepravde koje ovaj klub trpi od samog početka. Stvaranjem Hrvatskog nogometnog saveza i osnivanjem natjecateljskih liga, odlukom HNS-a

Na završetku svečanosti počasni predsjednik Žarko Mihaljević u ime nagrađenih obratio se nazočnima prigodnim govorom a završio je riječima Milorada Bibića-Mosora: “Idemo naprid!”

Split je oštećen jer umjesto da kao bolje rangiran uđe u prvu ligu, umjesto Splita ulazi drugi klub. Politika je opet umiješala prste, svaka regija trebala je imati prvoligaša. Druga liga - to mu je sudbina.

NK Split naviknut na tegobe ne posustaje, makar nekoliko sljedećih godina nema zapaženijih rezultata. Nova šansa za ulazak u elitnu prvu ligu ukazala se 1997./98., ali nisu imali sreće. Veliki problemi i prijetnja stečaja nadvila se nad klub 2000. godine. NK Split napušta drugu ligu, a zatim i treću. Nakon dvadeset godina, 2003. ponovo izlazi klupski list u režiji Društva prijatelja Splita (do sada je izašlo sedam brojeva). RNK Split, vjerojatno je jedini klub u Hrvatskoj koji je prošao pakao stečaja i izašao iz njega u ožujku 2009. Oporavak i uzlazna putanja kluba započela je 2008., dolaskom na čelo kluba braće Slavena i Joze Žužula. «Crveni» kako od milja znaju nazivati klub njegovi vjerni navijači, kao feniks koji stalno ustaje iz pepela, uvijek iznova stvara priliku za natjecanje u višem rangu. Sezonu 2007./08. završavaju osvajanjem prvog mjesta u četvrtoj ligi-jug, i prelaze u treću HNL-jug. U slijedećoj godini osvajaju ponovo prvo mjesto i postižu plasman za drugu HNL. To ponavljaju i slijedeće 2009./10. (usput, u rujnu 2009. «Crveni đavoli» izdaju svoj navijački list koji se bavi aktualnim problemima kluba i njegovom povijesti), te od natjecateljske sezone 2010./11. igraju u prvoj HNL. Tu sezonu završavaju na trećem mjestu i postižu prvi povijesni nastup igrajući u drugom pretkolu Europske nogometne lige.

A momčad koja je svom klubu donijela ovaj veliki dar u pripremi za proslavu njegove stote obljetnice igrala je u sastavu: Vuković, Budiša, Vidić, Šimić, Vitaić, Baraban, Milović, Erceg, Marčić, Golubović i Križanac. Još su igrali: Rašić, Čop i Rebić. Trener Splita je Ivan Katalinić, a predsjednik Slaven Žužul.

RNK Split kroz proteklo vrijeme vodila su poznata igračka i trenerska imena od kojih treba naglasiti sljede-

ća: Nikola Gazdić, Leo Lemešić (počasnik Kuće slave splitskog športa), Luka Kaliterna (počasnik Kuće slave splitskog športa), Franjo Glaser, Jozo Matošić, Frane Matošić (počasnik Kuće slave splitskog športa), Tomislav Ivić (počasnik Kuće slave splitskog športa), Ljubo Kokeza, Stanko Poklepović, Zlatko Papec, Vladimir Beara (počasnik Kuće slave splitskog športa), Branko Kraljević, Ivan Katalinić.

U ovom kratkom vremeplovu jednog zaista neobičnog kluba, burne i turbulentne prošlosti bilo bi nekorektno ne prisjetiti se predsjednika RNK Split sa najdužim stažem - profesora Milivoja Lalina, moralne vertikale. Prošao je logore u Italiji, Dachauu i Buchenwaldu u Njemačkoj. Vodio je Split od 1965. do 1975. godine. RNK Split imao je i ima svoje počasne predsjednike ljude koji su kroz dugu i bremenitu povijest svojim radom posebno zadužili a to su: Vicko Krstulović, Ante Zorislav Roso i Žarko Mihaljević.

RNK Split ima i dvije vrlo sadržajno objavljene knjige. «Crveni Split», autora Marija Garbera i «Split je prva liga», autora Milorada Bibića-Mosora jednog od najvećih, najvatrenijih i najvjernijih navijača.

Danas je RNK Split suvremeno ustrojen, čvrste organizacijske i stručne strukture, velikim dijelom oslonjen na vlastitu nogometnu školu, a prva momčad povjerenja je Zoranu Vuliću. RNK Split njeguje slavnu borbenu radničku tradiciju i zato je omiljen u gradu čije ime s ponosom nosi.

Velika fešta

I došao je taj trenutak! Službeni početak svečanosti proslave stotog rođendana RNK Split započeo je u travnju, otvaranjem izložbe fotografija, temom «Sto fotografija za sto godina Splita». Izložbu je otvorio Tonči Baranović, najstariji živi igrač RNK Split. Stogodišnjaku je stigla i čestitka predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića. Najvatreniji navijači izvjesili su veliku crvenu zastavu s klupskim obilježjima na zvonik patrona Splita, Sv. Duje.

Odigrana je i prvenstvena utakmica Split - Rijeka, od koje je sav prihod namijenjen u humanitarne svrhe. Položeni su vijenci na Lovrincu za sve one koji su svo-

jim djelovanjem zadužili klub kroz njegovu povijest. Grad Split na svojoj sjednici od 27. ožujka 2012. donio je odluku o skupnoj nagradi RNK Split. Središnja svečanost 15. travnja, održana je u HNK Split, svečanom akademijom prepunom emocija.

Malo se klubova može podičiti takvom poviješću ispunjenom padovima i usponima, a koji je cijelo to vrijeme uspio zadržati dostojanstvo koje imponira. Uspjeli su svojim prkosom i hrabrošću pokazati svima kako se voli svoj klub kroz niz generacija.

Dvorana je bila pretijesna za sve one koji su željeli sudjelovati u svečanom činu. Veliki broj uglednika

uveličao je feštu. Tu su bili bivši hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, bivši predsjednik Sabora Luka Bebić, ministar uprave Arsen Bauk, glavni tajnik HNS-a Zorislav Srebić. Izveden je glazbeni program u kojem su sudjelovali zbor «Brodosplit»

kojim je ravnao maestro Vladimir Sunko, a pjevali su Valentina Fjačko, Zorica Kondža, klape Filip Dević i Cambi, sudjelovao je i Joško Banov. Za odlično osmišljen program zaslužni su producent Jerko Trogrlić i režiser Goran Golovko. Grad Split bio je pokrovitelj jubileja kluba koji s ponosom nosi njegovo ime.

Kako priliči u ovako velikim obljetnicama odana su priznanja najzaslužnijim od kojih pet postumno. Zlatnim grbom grada Splita postumno su nagrađeni Šime Rosandić - osnivač, prvi predsjednik i igrač, Mladen Hrštic - tajnik i tehniko, Tomislav Ivić - igrač i trener, Milorad Bibić-Mosor - veliki prijatelj, navijač, autor brojnih tekstova o voljenom klubu (pripremao je i monografiju za ovaj trenutak koji nije nažalost dočekao) i Andrija Križević - igrač i trener.

Nagrađeni su i Stanko Poklepović, igrač 20 godina (10 godina i kapetan momčadi) i trener, Milan Vidak, igrač i trener, Milivoj Lalin, predsjednik od 1965. do 1975. (u trenutku pisanja ovog teksta ni on nije više nažalost među nama), Žarko Mihaljević, igrač, trener, rukovoditelj i predsjednik.

Na završetku svečanosti počasni predsjednik Žarko Mihaljević u ime nagrađenih obratio se nazočnima prigodnim govorom a završio je riječima Milorada Bibića-Mosora: «Idemo naprid!»

LITERATURA:

Andrija Križević-Drina, Sportaši Splita u revoluciji, Logos Split, 1982.

Duško Marović, Povijest sporta u Splitu knjiga prva Od antičkih igara do prvog svjetskog rata, Savez za fizičku kulturu općine Split i Samoupravna interesna zajednica fizičke kulture općine Split, Split, 1990.

Duško Marović-Mihovil Radja, Povijest sporta u Splitu knjiga druga 1918.-1941., Splitski savez športova Komisija za povijest sporta Split, 2006.

